
Sjette Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Sjette Søndag efter Trinitatis	4
6. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Sjette Søndag efter Trinitatis

6. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 6. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 20. juli 1941

Prædiketekst Matthæus 5,20-26

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P200741-01

Kilde (Ved Babylons Floder, 104-109.)

Sjette Søndag efter Trinitatis.

Hvis det bare var gjort med at lægge Hovedet paa Skraa, smægte med Stemmen og dvæle i Haandtrykket! Ak, kunde man komme saa nemt om ved det! Men det er Vorherre saa rystende ligegyldigt med alle Fromhedens Falbelader. Han ser ikke efter Varebetegnelsen. Han er Kender. Kun med den ægte Vare giver han sig tilfreds.

Der er mange, der bilder sig ind, at et Sind, der kan gale og gnistre, kan intet have med sand Kristendom at skaffe. Bare et Menneske siger sgu, saa er han dømt. Selv hos de værste Syndens Børn kan man træffe paa en Opfattelse af Kristendom, der slaar den i Hartkorn med Dydsirethed. En Kristen, mener de, er et Menneske, der er pæn og beskeden, tilbageholdende og forsigtig; han kan ikke tillade sig det, som vi andre, der ikke gør Krav paa at være noget, finder naturligt for Adams Køn.

Gejstligheden selv har været kujonisk nok til at give Skiltesjælene Ret. Den har været bange for at udæske Modstanderne og for at forarge de fromme, gamle Koner. Vi kender Kære-Venner-Prædikerne; vi kender de kærlige Hilsener; vi kender de evigt huldsalige Smil.

Det er den Retfærdighed, der undergaar de skriftkloges og Farisæernes. Den har lukket Kirken ind ikke i Himmeriget og ikke i Helvedet, men i den komplette Ligealdighed. Og den er Løgn. Kristus har aldrig forlangt Unatur af Mennesker.

Hvad har han da forlangt? Har han ikke lært os, at Gud er Kærlighed! Lærer han os ikke i Dag, at vi skal være kærlige mod hverandre?

Men hvad er Kærlighed? Er det et andet Ord for Honningkage? Nej, Kærlighed er Lidenskab. Den har intet at gøre med at skabe sig. Kastratvæsen er den en Vederstyggelighed. Naar Kristus har kunnet begejstre Ungdom Aarhundrede efter Aarhundrede til at stille sig i hans Tjeneste, naar han har kunnet fylke stolte Mænd med Ydmyghed til Martyrium og svage Kvinder med Standhaftighed til deres Liv igennem at ofre sig Dag for Dag, saa skyldes det jo, at han selv var rystet af Lidenskabens Aand, og det endda Lidenskab for det største: Kærlighed.

Thi den højeste Lidenskab er Kærligheden, den, der vil intet mindre end skænke Saligheden til en anden.

For Jesus var Gud derfor Vredens Gud, der er ikke Slaphed og Sødme i ham. At Menneskene omskabes til at eje *hans* Aand, i sig, saa de i Stedet for at se sig gale paa hinanden og chikanere hinanden finder frem til Broderskabet, er for ham saa vigtigt, at intet Middel bør lades uforsøgt, for at det skal ske. Det er ikke en interessant Idé, der er udkastet, ikke en original Filosofi, der er opstillet; det er Alvor; det er selve Guds Alvor. Den, der trodser den Alvor, skal smage den Eviges Straf.

Jamen, vi kan jo slet ikke elske hinanden. Hvordan skulde en Skoles Personale bære sig ad med at undlade at være rasende paa sin Inspektør, naar han nu vitterligt o. s. v. —? Hvordan skulde Fru Hansen undgaa at blive giftig, naar Fru Jensen igen har faaet en ny Hat? Hvordan skulde Sognepræsten kunne døje Kapellanen, naar Kunderne flokker sig om dennes Udsalg af Evangeliet til nedsat Pris? Og de politiske Partier ... og de sammenstødende Folkeslag ... hvordan skulde Menneskeheden eksistere uden Had?

For ikke at tale om Frelseren selv! Hvordan var det, han trakterede de Mænd, der var *hans* Konkurrenter til Folkets Gunst? han var visselig ikke velvillig mod sin Modpart uden Tøven. Øgleunger og kalkede Grave var de Titler, han hæftede paa dem; og overfor intetanende, hæderlige Forretningsdrivende i Templet optraadte han endda som Voldsmand.

Men alt dette hænger jo sammen med hans dybe Lidenskabelighed. Flammende i sin Godheds Vrede slog han ned paa den Vrede, der var ond. Hellig i sin Iver for Kærlighed fo'r han frem uden Skaansel mod den Aand, der vilde spille Menneskeheden i Hadets Vold.

Men naar det gjaldt ham selv og ikke hans Sag, da var han, som Lammet er imod den, der klipper det. Da lægede han den ypperstepræstelige Tjeners Øre, da favnede han Fornægteren i et alttilgivende Blik, da bad han den Bøn, som blev Verdens uforglemmeligste: "Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre."

Hvad han har prædikeret for os, har han da selv vist os og levet for os i dets alleryderste Konsekvenser. Javel, han var Guds Søn, siger Kirkelæren, men vi andre, vi er jo ikke overnaturligt undfangne, vi er i Kødets Vold og maa lyde dets Drifter; det er nødvendigt i denne haarde Verden at bide fra sig; giv dem igen af samme Fedt, saa skikker de sig.

Ja, det gør de maaske. Og dog oplever vi atter et Tidehverv, der endnu en Tak tydeligere end det sidste minder os om, at med Teknikens stadige Fremfart nærmer Principet Øje for Øje og Tand for Tand sig til at betyde Menneskehedens egenhændige Udryddelse.

Nuvel, men naar nu det andet Princip, hans, er naturmæssigt umuligt?

Atter er Kirken elskværdig i Stedet for kærlig. Den har en Prædiken parat. Den fortæller os om et Ideal, der holdes os for Øje, om vor egen Afmagt, om Forsonerens Stedfortrædelse, om Guds uendelige Barmhjertighed. Det er en meget smuk Prædiken; dertil saare dyb.

Men i Teksten her staar der bare ikke en Døjt om alt det. Der staar med rene og klare Ord, at Guds Krav til Mennesket er, at det viser Brodersind mod sit Medmenneske, og hvis det undlader det, skal det faa Guds Straf at smage.

Der er i og for sig ingen Grund til at prædike yderligere over det Ord. Det prædiker for sig selv.

Det er ikke noget rart Ord. Det er saa umedgørligt. Egentlig slet ikke kristeligt. Men enten det er kristeligt eller ej, saa er det et Ord af Jesus. Jesus er sommetider saa forfærdende ligetil, ikke dyb, ikke genial og ikke symbolsk, men bare sand.

Jamen, jeg kan ved Hjælp af Naturvidenskaben og andre uomstødelige Discipliner bevise, at naar jeg er anlagt for at eksistere, *kan* jeg ikke udslette mig selv. Man kan jo godt forlange af Løven, at den skal æde Græs, men

Og Jesus hører paa vore Indvendinger og Undskyldninger og gentager: sandelig siger jeg dig, du skal ingenlunde komme ud derfra, førend du faar betalt den sidste Hvid.

Saa streng er Kærlighedens Herre. Hvis de Ord, han taler, betyder det mindste for os, kan det vel løbe koldt ned ad Ryggen paa os. Baade paa Lærerpersonalet og Fru Jensen og Sognepræsten og os allesammen. Vi vilde meget hellere gaa i Kirke og høre en varm og følt Prædiken om Synd, hvis Bundløshed er saa dyb, at kun Guds Naade er dybere, men Kristus er ubehagelig nok til at sige os: "Hvad i Alverden vil du i Kirke for? vent hellere med det, til du har forliget dig med din Broder."

Hører du det, Ungdom, hører du denne stolte, lidenskabelige Stemme, der kalder dig bort fra Vaas og Facade, fra Lunkenhed og Opgivelse, al den Trældom, Verden har villet lamme dig med, kalder dig til Kamp mod Verdensaanden og mod din egen Natur, ikke til noget unaturligt, men til noget overnaturligt, nemlig til Kamp for Kærlighedens Rige paa denne Hadets Jord, det umuligste af alt, derfor det største af alt. Bort fra Fornægtelsens Forbandelse, bort fra Skilteriets Forløjethed og Latterlighed, frem mod esse non videri, virkelig at være det, som ene kan bestaa.

Og I, mine Tilhørere, hver eneste af jer, der er blevet pinlig berørt, fordi du har et udestaaende med en eller anden — jeg truer dig med Guds Vrede, om du ikke gaar hjem i denne Stund og prøver paa at faa det jævnet — det skal spøge hen over Lagnet paa din Dødsseng, om du lader haant om det Guds Ord, du nu har hørt.